

USTA YÖNETMEN **KEN LOACH**'UN MERAKLA BEKLENEN SON FİLMİ

OFFICIAL SELECTION
COMPETITION
FESTIVAL DE CANNES
2014

ÖZGÜRLÜK DANSI

ADALET VE ÖZGÜRLÜK İÇİN SANATA SARILAN BİR ADAMIN GERÇEK YAŞAM HİKAYESİ

JIMMY'S HALL

YÖNETMEN
KEN LOACH

SENARYO
PAUL LAVERTY

BARRY WARD SIMONE KIRBY JIM NORTON FRANCIS MAGEE AISLING FRANCIOSI ANDREW SCOTT BRIAN F. O'BYRNE

SIXTEEN FILMS WHY NOT PRODUCTIONS WILD BUNCH ELEMENT PICTURES BFI FILM4 BORD SCANNIAN NA HEIRBANN / IRISH FILM BOARD FRANCE 2 CINEMA CANAL + CINE+ LE PACTE LES FILMS DU FLEUVE FRANCE TELEVISIONS

YAPIM TASARIMCI FERGIUS CLEGG SES KATİ RAY BECKETT ÖZNEMLER SEAM CAHLEEN CRAWFORD KİSİMLER TASARIM EIMER NI MHAOLD OMHAINIGİ GÖRÜNTÜ YÖNETMEN ROBBIE RYAN YAPIM YÖNETİMİ EIMHEAR MCMAHON KURUCU JONATHAN MORRIS MÜZİK GEORGE FENTON

YAPIMCILAR ANDREW LOWE PASCAL CAUCHETEUX GREGOIRE SORLAT VINCENT MARVAL SENARYO PAUL LAVERTY YAPIMCI REBECCA O'BRIEN YÖNETMEN KEN LOACH İRİNGİLTERE/İRİLANDA/FRANSA (ORTAK YAPIM)

TÜRKİYE HAKLARI © FILMARTI FILM - www.filmarti.com.tr

film
artı

f facebook.com/FilmArtFilm

tumblr.com/FilmArtFilm

youtube.com/FilmArtFilm

vimeo.com/FilmArtFilm

DOBBY
DIGITAL

m₃

wildbunch

www.filmarti.com.tr

OFFICIAL SELECTION
FESTIVAL DE CANNES

ÖZGÜRLÜK DANSI

JIMMY'S HALL

Yönetmen **Ken Loach**
Senaryo **Paul Laverty**

İNGİLTERE-FRANSA / 109' / Renkli / 35mm / 1.85 / Dolby Digital

BAŞKA SİNEMA
12 ARALIK 2014

FİLMARTI FİLM
Bestekar Sokak 70/7 Kavaklıdere ANKARA

BASIN ODASI: www.filmarti.com.tr/basinodasi/jimmyshall.html

ÖZGÜRLÜK DANSI - ÖZET

Mart 1932, İrlanda'nın Leitrim bölgesi. Jimmy Gralton Amerika'da on yıl çalıştıktan sonra evine döner. İç savaş bittikten on yıl sonra döndüğü İrlanda'da yeni bir hükümet iş başındadır. Jimmy'nin çiftçileri, işçileri, gençleri ve yoksulları için de yeni bir umut ışığı olan bir hükümet. Geçen süre zarfında, Jimmy'nin ilk aşkı Oonagh da evlenmiştir. Jimmy ve arkadaşlarının inşa ettiği, halk için yol gösterici olan Pears-Connoly Salonu ise hala bomboş duruyordu.

Jimmy annesi Alice'e bakmak için İrlanda'ya dönmüştü. Eski arkadaşları Mossie, Tommy, Sean, Dezzie, Finn ve Molly de oradaydı ve hiç değişmemişlerdi. Jimmy artık sakin bir hayat istediğini söylemişti onlara. Ama Jimmy Gralton bir aktivist ve liderdi. Zaten arkadaşlarının hiç biri de inanmamıştı buna.

Bölgedeki kilisenin rahibi Peder Sheridan da Jimmy'nin döndüğünü duymuştu. İnsanları kolaylıkla peşinden sürükleyen ve her an olay yaratabilecek bu adamın artık mahallesine döndüğünü o da biliyordu. Onun için Jimmy Gralton kilisenin kontrol edemeyeceği bir adamdı.

Bu sırada, kasabanın gençleri dans etmek istiyorlardı. Bir zamanlar insanların dans ettiği, edebiyatın yanı sıra sanat, spor ve müzik derslerinin yapıldığı bu salonun hikayesini duymuşlardı. Hepsi de, Jimmy'nin burayı tekrar açıp açmayacağını merak ediyorlardı. Çünkü onlar için burada hiç bir şey yoktu. Ama Jimmy gençlere hayır demişti bile. Bu kez olmayacaktı.

Ancak daha sonra salona giden Jimmy oranın eski halini hayal etti. Burası Kutsal Kilise'nin kızgın bakışlarından uzakta yöre halkının bir şeyler öğrenebileceği, şarkı söyleyip dans edebileceği bir sığınak; kilise ve devletin danışıklığı dövüşü ile göz ardı edilmiş insanlara adalet tanıyan Cumhuriyetçi mahkemeler için bir yuva niteliğindedi. Bir zamanlar Amerika'ya sürülürken kendisiyle gelip gelemeyeceğini sorduğu gerçek aşkı, dans eden, cüretkar Oonagh Dempsey'i tekrar düşündü. Çünkü giderken ona, her zaman kalbinde olacağını söylemişti. Artık dönmüştü ve o hala oradaydı.

Salon yeniden açıldı. Çok geçmeden mekan müzik ile canlandı. Jimmy Amerika'dan bir gramofon getirmişti. Bununla birlikte, Shim Sham'ı, Lindy Hop'u, neşe ve umudu da getirmişti. Dersler bir kez daha başlamıştı. Sean Yeats, Mossie boks, Molly müzik, Oonagh da dans öğretiyordu.

Peder Sheridan dehşet içindeydi. Yardımcısı Peder Seamus ise ihtiyatlı yaklaşıyordu. Baskılar saldırganlığı beslerdi, rahat bırakırsanız kendiliğinden geçip giderdi. Ancak Sheridan'a göre bu kesinlikle komünist bir isyanın başlangıcıydı, Gralton'nun ruhundaki ateşle kafasındaki planın bir parçası olarak görüyordu.

Akşam dansları tıpkı eski günlerdeki gibi olağanüstü ve canlı bir şekilde yeniden başlamıştı. Bir akşam Peder Sheridan da, dansa kimlerin geldiğini öğrenebilmek için orada hazır bulundu. Hemen ertesi gün Pazar vaazında da, bu isimleri yüksek sesle okudu. Adı okunan genç bir kız eve döndüğünde babasından dayak yemişti. Ama dans tutkusunun tohumları ekilmişti bir kere. Genç kız, tüm acısına rağmen sonraki ders yine salondaydı.

Sheridan salondan uzak durmaları konusunda halkı ikna turlarına başlamıştı. Jimmy için sadece kilise değil, faşistlerden oluşan Ordunun Yoldaşları Birliği de turluyordu. Çünkü onlar da Jimmy ve arkadaşlarının hemen gönderilmesi gerektiğine inanıyordu.

Bu sırada, katı yürekli mal sahibi tarafından mahkeme kararıyla yıllardır yaşadığı evden çıkarılan bir aileye haklarının geri verilmesinde yardım etmek için IRA, Jimmy'yi ziyaret etmişti. Jimmy'nin insanlara ulaşıp onları etkileyeceğinden emindiler. Bu durum, ülke genelinde mülk sahipleri için bir meydan okuma olacaktı.

Jimmy, bunu kabul edip İrlanda'nın sermaye ve sınıflar tarafından bölünmesine karşı herkesi harekete geçiren bir konuşma yaptığında biliyordu ki, artık kaderi çizilmişti. Gece insanlar dans ederken, salona yapılan silahlı saldırı bunun başlangıcı oldu. Sonrasında da salon tamamen yakıldı ve küle döndü. Muhafızlar Jimmy'yi sınır dışı etmek için yakaladıklarında da her şey son bulmuştu. Jimmy sınır dışı edilmek üzere götürülürken salonun müdavimi gençler bu özgürlük dansına devam edeceklerine söz verdiler.

KISA ÖZET

1921'de, Jimmy Galton'nun tek günahı İç Savaş'ın eşliğinde olan İrlanda'nın bir kasabasında dans salonu inşa etmesiydi. Pearse Connoly Salonu genç insanların öğrenmek, tartışmak, hayal kurmak... fakat bunların ötesinde dans etmek ve eğlenmek için bir araya geldiği bir yerdi. Salona rağbet arttıkça, kilise ve politikacılar hem salonu kapatmak, hem de sosyalist ve özgür ruhlu Jimmy'i sürgüne yollamak için var güçleriyle mücadele ettiler.

On yıl sonra, büyük bir ekonomik kriz yaşayan Amerika'dan Leitrim'e annesine bakmak için geri dönen Jimmy, artık sakin bir hayat süreceğine dair yemin etmişti. Salon orada yaşayan gençlerin ilgisini çekmesine rağmen kapatılmış ve hala bomboştur. Ancak Jimmy'nin topluma tekrar dahil olup, yoksulluğu ve giderek artan kültürel baskıyı görmesi içindeki lider ve aktivist ruhu da harekete geçirmişti. Sonuçları ne olursa olsun salonu tekrar açmaya karar verdi.

KEN LOACH

Yönetmen

Neden Jimmy Gralton'un hikâyesini anlatmak istediniz?

Bu birçok şeyi buluşturan bir hikâye: Solun sert ve iç karartıcı olduğu; eğlence, zevk ve kutlamaya karşı çıktığı fikrine bir meydan okuyuş. Film aynı zamanda kurumsallaşmış dinin ekonomik güç ile ortak hedefler güdebileceğini de gösteriyor. Bu durum Jimmy Gralton olayında da böyleydi, ondan sonrasında da böyle olmaya devam ediyor. Kilise ve devlet baskı unsurları haline geldi. Filmde – zamanın kısıtlı olması nedeniyle pek yer bulamasa da - insanlar de Valera gibi ilerlemeci gericilerin açık fikirleri ve hoşgörüyü desteklediğini düşünmüştür. Ne var ki onun ilk işi kilisenin onayını almaya çalışmak ve onu kendi tarafına çekmek olmuştur. Ne de olsa kurallar realpolitik uğruna harcanabilir şeylerdir.

Film, *Özgürlük Rüzgarı*'nın tamamlayıcısı olarak mı tasarlandı? Eğer öyleyse nasıl?

Aslına bakarsanız film 10 yıl sonrasında geçiyor. *Özgürlük Rüzgarı*'nda İngiliz soyundan gelen İrlandalı bir toprak sahibi şöyle der: 'Bu ülke papazların istilasına uğramış bir bataklık haline gelecek" ve aynen de öyle oldu. O tarihten beri mücadele devam ediyor. Bugün kilise çikan rezaletlerden ötürü güvenirliliğini büyük ölçüde kaybetmiş durumda. Ancak biz bu filmi çekerken insanlar kilisenin gücünü ve papazların toplumda kimin başarılı olacağına ve kimin geri planda kalacağına karar vermede ne derece söz sahibi olduklarını görmüş olduklar.

Sizce bu film daha çok bir tarih filmi mi bir kurgu mu?

Bu film Jimmy Gralton'un hayatından ve döneminden 'esinlenerek' yapıldı. Onun hayatına ve kişiliğine dair bilinen çok fazla detay yok. Bu bir bakıma üzücü, çünkü onun ne denli başarılı bir adam olduğu ortada, ancak diğer yandan bu bize onun özel hayatının nasıl olabileceğine ve aldığı kararların ardında neler yattığına ilişkin özgürce fikir yürütme imkânı sundu. Biz de izleyiciye, sıradan bir aktivist olmaktan uzak, belli bir birikime sahip ve çok yönlü bir karakter vermek istedik. Bu kurulması zor bir dengedir ve işin sırrı ayrıntılarda gizlidir – Onun gibi bir adamın ilişkisi olabilir mi? Bu ilişki nasıl seyreder? Onun sırlarını paylaşabiliyor ve hayal edebiliyorduk. Yalnızca tarihsel kayıtlara dayanarak papazları resmetme tehlikesini göze almak istemedik. Onun yerine, nefretinden gözü dönmüş ancak içten içe düşmanının dürüstlüğüne saygı duyan bir papaz hayal etmek daha ilgi çekiciydi. Jimmy papazın göz ardı edemeyeceği bir takım özelliklere sahipti. Karakterleri tarihin gerçeklerine sadık kalarak oluşturmaya çalıştık.

Salonun önemi nedir?

Bence salon özgür ruhun simgesi; düşüncelerin sınılandığı, ifade edildiği; şiirin, müziğin ve sporun takdir edildiği; insanların yeteneklerini sergilediği ve elbette dans ettiği bir yer orası.

Öyleyse dans ve müziğin hikâyedeki rolü nedir?

Özgürlüğün ifadesi. Hâkimiyet kurmak isteyenler için daima sorun teşkil etmiştir.

Dans ve müziği filmde nasıl yansıttınız?

Bunu farklı yollar ile yapabilirsiniz. Kameranın ve dansçıların hareketlerini hazırlayabilir ve bunu stilize edebilirsiniz, ancak bu bizim istediğimize ters düşerdi. İnsanlar dansları keyif alabildikleri ve kendilerini ifade edebildikleri ölçüde öğrendiler. Biz de bunu yakalayabileceğimiz kamera açılarını ve görüntüleri bulmaya çalıştık. Bana göre bu çekim açınız ve kullandığınız lens ile alakalı; teknik konulara giriyor. Aklımda hep bir kenarda oturmuş izliyormuşsunuz hissini uyandıran Degas'ın dans temalı tabloları vardı. Onun tabloları her şeyin size dönük olduğu bir sahne gibi değildir, resimlerini hep belirli bir açıdan yapar ve dansçılara biraz tepeden bakar. Dolayısıyla yalnızca dansçıları değil etrafta olup bitenleri de görürsünüz. Dansçıları aralarındaymış gibi değil uzaktan izlersiniz ve onların sevincini, keyfini ve aralarındaki iletişimi gözlersiniz.

Kayıtlı parçalar kullanmak yerine müzisyenleri canlı olarak filme çektiniz. Neden?

Müzisyenlerin çalarkenki gayretini görmelisiniz. Biz bunu filmlerimizde yarım asırdır yapıyoruz ve komiktir ki birkaç kişi bunu yeni yeni kullanmaya başladı ve büyük bir buluşmuş gibi sunuldu. Bu, insanları gerçekten çalarken görmenin ve dansçılar ile müzisyenler arasındaki etkileşimi hissetmenin tek yolu. Aksi halde rahatsız eden, eksik olan bir şeyler oluyor. Müzik canlı olmalı. Bu demek oluyor ki kurgucu müziği kesmede ve belki de iki üç parça müziği birbirine eklemeye iyi olmalı. Jonathan [Morris] bunda gerçekten çok iyi.

Neden bir stüdyo kullanmak yerine salonu bulunduğu yere inşa ettiniz?

Gerçek bir salon inşa etmek çok daha kolaydı. Manzara çok önemliydi- özellikle o noktadaki İrlanda manzarası, o manzara karşısında yaşanan hayatlar, bataklik, sis ve diğerleri. Stüdyoyu çekici kılan şey gerçek boyutlarda inşa etmek zorunda olmamanız, ancak gerçek boyutlarda olduğunda sanırım izleyicinin de hissedebildiği bir disiplin duygusu doğuruyor. Stüdyoda, duvarları kaldırabilir ve gerçek hayatta asla mümkün olmayan bir çekim yapabilirsiniz. Neyse ki salonun doğal ışığı çok güzeldi. Bazen, Robbie'nin [Ryan, DOP] ışık kaynakları kullanması gerekti ama gerçek her zaman orada, odanın içindeydi.

Neden çekimler için Leitrim'i seçtiniz; esas salon neredeydi?

İrlanda'nın batısındaki her yere baktık ve doğrusu Leitrim en iyisiydi; sadece hikâyenin gerçekten geçtiği yere en yakın yer olduğu için değil aynı zamanda sessiz sakin bir bölge olması nedeniyle modern teknik şeylerin henüz çok da etki etmediği bir yer olduğu için. Üstelik çok da tenhaydı. Pek çok insan iş yetersizliğinden dolayı burayı terk etmişti. Bu yüzden filmi burada çekmek oldukça kolay oldu. Sonuç olarak başka bir yere gitmek için bir sebep yoktu.

Bölge halkı yerel bir hikâye anlatıyor olmanıza nasıl karşılık verdi?

Daha iyi karşılayamazlardı. Filmde pek çok genç insan vardı ve yaptıkları işe gönülden bağlıydılar. Küçümseyen bir tavırda olmamaları çok önemliydi; açık yürekli ve cömertlerdi ve gerçekten kendilerini adanmışlardı. Çok sıkı çalıştılar ve yaptıkları işten aldıkları keyif herkese yansdı.

Oyuncu seçim süreci nasıldı?

Bölge ile güçlü bir bağ kurmaya çalıştık ancak profesyonel oyuncu bakımından pek şansımız yoktu. Bu yüzden ağımızı daha geniş tuttuk. Bu oldukça uzun bir süreçti- ilgi gösterenlerden mümkün olduğunca çok insanla görüşmeye çalıştık. Kahleen [Crawford, Casting Director] onları ikna etme konusunda çok iyiydi. Mümkün olduğunca çok bölümde mümkün olduğunca çok yerel kişiyi oynamaya çalıştık çünkü toplum bilinci bu film için çok önemliydi. Mesele sadece bir iki karakter ve birkaç ekstra oyuncu değildi. Dâhil olan herkes sürecin bir parçası oldu ve umuyorum ki kendilerinin projenin bir parçası gibi hissetmişlerdir. Bence her zaman filmlerdeki büyük sahnelerde yer alan oyuncuların ajanslardan kiralandığını anlayabilirsiniz. Onlar sadece olmaları gereken yere gelir, yardımcı yönetmen tarafından yönlendirilir ve yönetmen ekranından yönetilirler. Oyuncular çıkıp gelirler ve yardımcı yönetmenler tarafından yerleştirilirler, yönetmen de monitörden filmi yönetir. Böyle olmaz. Yani elbette olur ama bu durum filmin yapısından fazlasıyla belli olur.

Neden Jimmy’i oynaması için Barry Ward’ı seçtiniz?

Yazıldığı gibi Jimmy, kendini politikaya adanmış, hayat dolu, insanlarla empati kurabilen, işçi sınıfı mücadelesinde yer almış, farklı işlerde çalışmış, dünyayı gezmiş birisi. Samimi, fedakâr ve akıllı bir karakter. Bütün bu özellikleri bulmak oldukça zor bir işti. Onun ne çok genç ne de çok yaşlı olmasını istedik- gerçek hayatta bunlar yaşanırken sanırım o 40’lı yaşlarındaydı. Gerçekten çok fazla insanla görüştük ancak Barry bütün bu özellikleri bir arada bulandıran tek kişi gibi gözüküyordu.

Jimmy Galton kimdi?

Gerçek hayatta o kendini adanmış bir aktivistti. Yıllar boyu birçoğu ile tanıştım, kendini adanmış sendikacılar ve örgütleyiciler, siyasete kapılmış insanlar- bir kere bulaştınız mı size yapışır ve gitmenize izin vermez. Jimmy'nin kovulduktan on yıl sonra İrlanda'ya döndüğünde salonu tekrar açması çok büyük bir karardı. Salon açıldığında onlar yine Jimmy'nin peşine düşeceklerdi ve bu durumda Jimmy ya siyaseti bırakmak zorunda kalacak ya da aynı mücadeleye devam edecekti. Hükümet değişikliğinin yeni imkânlar yaratacağına dair bir düşünce kol gezmeye başlamıştı ancak Jimmy'nin politik görüşüne sahip birisi de Valera gibi bir politikacının işçi sınıfının çıkarlarına ihanet edeceğini bilirdi. Jimmy sınıf mücadelesinin ve çatışmanın kaçınılmaz olduğunu anladı. Bu yüzden annesiyle ilgilenmek ve çiftliğe sahip çıkmak üzere dönen Jimmy için siyasetin içine dalmak zorlu bir meseleydi. Jimmy yirmi yıl süren bu yolculuktan yorgun düşmüştü, hem zaten başka ne yapabiliirdi ki? Eğer siyasi bir şahsiyetseniz başka bir seçeneğiniz yoktur.

Jimmy'nin İrlanda'sı ve bugünün İrlanda'sı arasında ne gibi paralellikler var?

Tahmin ediyorum ki bugün de aynı mücadele devam ediyor. 1929'daki ekonomik krizi on yıl süren piyasa durgunluğu ve toplu işsizlik takip etmişti. Şimdiki durum da pek farklı değil: Sol, siyasette kazanım elde etmek için büyük mücadele veriyor; nadiren bunu başarabiliyor. Siyaset, sağ kanattan farklı partilerin arasında geçen dar görüşlü bir tartışma gibi sunuluyor ve hala en yoksul kesim en fazla yarayı alıyor, birçok gencin geleceği yok ve İrlanda'da iş güvenliği arayışı nedeniyle çok fazla dış göç var. Dolayısıyla karşılaştırıldığında ikisi de şu açıdan çok benzer: Ekonomik krizi takip eden piyasa durgunluğu.

Sizce film yapıcılığı fark yaratır mı ya da tartışmayı etkiler mi?

Ben yaratacağımı pek düşünmüyorum, hayır. Genelde filmler mevcut durumu pekiştiriyor çünkü çekilen filmler zaten büyük filmler oluyor ve en fazla bütçeyi ve reklamı onlar alıyor. Ya mevcut durumu güçlendiriyorlar ya da yalnızca kaçış görevi görüyorlar. Sanırım bu hep böyle olageldi. Meca daha fazlasını yapabilmeye elverişli ancak ticari sinema ve onu elinde tutanlar bunu önemsemiyor. Diğer yandan filmler bağlantılar kurabilir, sorular sorabilir, yerleşik düşünceleri sorgulayabilir. En azından filmler sıradan insanların deneyimlerine değer katabilir. Geleceğin bize sunduklarına ancak gündelik hayatın dramı, çatışmaları, mücadeleleri ve sevinçleri ile erişebiliriz.

CREDITS

<i>Jimmy</i>	Barry Ward
<i>Mossie</i>	Francis Magee
<i>Alice</i>	Aileen Henry
<i>Oonagh</i>	Simone Kirby
<i>Stella</i>	Stella McGirl
<i>Molly</i>	Sorcha Fox
<i>Dessie</i>	Martin Lucey
<i>Tommy</i>	Mikel Murfi
<i>Finn</i>	Shane O'Brien
<i>Tess</i>	Denise Gough
<i>Peder Sheridan</i>	Jim Norton
<i>Marie</i>	Aisling Franciosi
<i>Gazeteci</i>	Seán T. Ó Meallaigh
<i>Sean</i>	Karl Geary
<i>Commander O'Keefe</i>	Brian F. O'Byrne
<i>Doherty</i>	Conor McDermottroe
<i>Seamus Clarke</i>	John Cronogue
<i>Ruari</i>	Seamus Hughes
<i>Peder Seamus</i>	Andrew Scott
<i>Fintan</i>	Michael Sheridan
<i>Bayan O'Keefe</i>	Rebecca O'Mara
<i>Mossie'nin karısı</i>	Diane Parkes
<i>Roscommon IRA</i>	Padraig Fallon, Chris MacManus, Donal O'Kelly
<i>Steward</i>	John O'Dowd
<i>Genç Dansçı</i>	Anna Crossley
<i>GençViyolonist</i>	Róisín Judge
<i>Başkan</i>	John McCarrick
<i>Kıdemli Muhafız</i>	Hugh Gallagher
<i>Muhafızlar</i>	Colm Gormley, John Colleary, Shane Cullen, Joe Lafferty, Tom Colsh

ve

Catherine Bell, Kieran Brennan, Aileen Burke, Maggie Carty, Sarah-Louise Conlon, Johnóg Conlon, Shane Cronogue, Anna Crossley, Martina Crummy, Rosemarie Dolan, Emma Duggan, Faye Dunne, Marian Edwards, Killian Filan, Paul Fox, Fiona Gallagher, Amy Gilligan, Breffni Gorman, Jennifer Healy, Brendan Joyce, Martha Keaney, Deirdre Kerins, Niamh Kerins, Grainne Langton, Deasun Lyons, Kerrie-Ann Murtagh, Dermot O'Connor, Rory O'Dowd, Eoghan O'Neill, Darragh O'Malley, Eva Murray, David O'Reilly, Christian Pinder, Colin Pryal, Kevin Sheridan, John Sweeney, Claire Tansey ve diğerleri...

Yönetmen:	Ken Loach
Yapımcı:	Rebecca O'Brien
Senaryo:	Paul Laverty
Yapımcılar:	Pascal Caucheteux ve Grégoire Sorlat, Vincent Maraval, Andrew Lowe ve Ed Guidney
Yapım Tasarımcısı:	Fergus Clegg
Görüntü Yönetmeni:	Robbie Ryan
Ses Kayıt:	Ray Beckett
Ses Editör:	Kevin Brazier
Oyuncu Seçimi:	Kahlee Cranwford
Kostüm Tasarımı:	Eimer Ní Mhaoldomhnaigh
Yardımcı Yönetmenler:	David Gilchrist, Michael Queen
Yapım Sorumlusu:	Eimhear McMahon
Kurgu:	Jonathan Morris
Müzik:	Georg Fenteon
Yapım Şirketleri:	Sixteen Films, Why Not Productions, Wild Bunch, Element Pictures
Fon Sağlayıcılar:	BFI, Film4, Bord Scannán na hÉireann/ Iris Filh Boamrd, France 2 Cinéma, Canal +, Cine +, Le Pacte, Les Films du Fleuve, Longridge Inc., France Télévisions